

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΎ'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

— "Α! σὺ εἶσαι λοιπὸν, Μηλιά! φώναξε ἡ ταβερνιάρισα θριαμβευτικά. Καλὰ λοιπὸν σ' ἀναγνώρισα, παρ' ὅλα τὰ ὠραῖα φορέματα πού φορᾶς!... Σεῖς εἶστε!... Ἐμπρός!... Ἀκολουθεῖστε με... Ὁ θεῖος σας θὰ πάρῃ τὸν Γιαννάκη κι' ἐγὼ ἐσένα!

Κ' ἡ ταβερνιάρισα προχώρησε γιὰ νὰ πάσῃ τὴ Μηλιά. Ἄλλὰ ἔτρεξε ὁ κ. Γκαζὶ καὶ τὴν ἔσπρωξε μὲ τόση οὐναμὶ, ὥστε τὴν ἔκανε νὰ τραθηχτῆ πίσω ἀρκετὰ βήματα...

— Βοήθεια!... Λουκᾶ! Μὲ χτυποῦν! φώναξε ἡ ταβερνιάρισα πρὸς τὸν ψαρᾶ, μὲ τὸν ὁποῖο μιλοῦσε πρὸ ὀλίγου. Ἐλα νὰ με βοηθήσῃς νὰ πάρουμε τὰ παιδιὰ!

— Ἐχετε δήμαρχο στὸ Πλωμανᾶκ; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν τὸν ψαρᾶ, ὁ ὁποῖος, ἅμα εἶδε κυρίουσ μπροστά του, δὲν τόλμησε νὰ προχωρήσῃ.

— Μάλιστα, κύριε...

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μᾶς πᾶς στοῦ κ. δημάρχου.

— Εἶνε ἀκόμα ὁ ἴδιος ὁ δήμαρχος; ρώτησε ὁ κ. Γκαζὶ.

Ὁ κ. Μαυλάς;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πολὺ καλὰ, πᾶμε...

— Ἐρχομαι κι' ἐγὼ μαζὺ σας, εἶπε ἡ ταβερνιάρισα. Καὶ θὰ δῆς πὼς θὰ διατάξῃ ὁ κ. δήμαρχος νὰ σὲ πάρω, ἐπρόσθεσε ἀπευθυνομένη πρὸς τὴ Μηλιά.

— Μὴν τὴν ἀκοῦς, παιδί μου, εἶπε ὁ κ. Ντουμάν πρὸς τὴ Μηλιά. Μὴν φοβᾶσαι τίποτε...

— Ἀλήθεια, κύριε; ρώτησε ἡ νέα κόρη.

— Ναι, παιδί μου... Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι θὰ γυρίσουμε μαζὺ στὴ Λάνδη. Αὐτὴ ἡ μέγαιρα δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ κἀνῃ τίποτε...

— Θὰ τὸ δοῦμε! εἶπε ἡ ταβερνιάρισα πού ἄφριζε ἀπὸ τὸ κακὸ της.

Περπάτησαν κάπου μισὴ ὥρα κι' ἔφτασαν, τέλος, στὸ χωριό.

Ὁ κ. Γκαζὶ τότε προχώρησε χωρὶς δισταγμὸ πρὸς ἕνα σπιτί μεγαλύτερο ἀπὸ τ' ἄλλα, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο, ὅπου ἕνας ἡλικιωμένος κύριος καθόταν καὶ διάβαζε ἐφημερίδα.

Μόλις εἶδε τὸν ἐπισκέπτη ὁ κύριος αὐτός — ὁ δήμαρχος τοῦ Πλωμανᾶκ — σηκώθηκε κι' ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῆ μ' ἐγκαρδιότητα.

— Πῶς; εἶπε. Σεῖς ἐδῶ, κ. Γκαζὶ;... ὦ! χαίρω πολὺ πού σᾶς ξαναβλέπω! Ὁ ἀνηψιός μου θὰ λυπηθῆ πολὺ γιὰτὶ δὲν εἶνε ἐδῶ νὰ σας ὑποδεχθῆ.

Καθὼς ὁμως εἶδε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μπαίνουν πίσω ἀπὸ τὸν κ. Γκαζὶ, ρώτησε:

— Μὰ τί τρέχει;

Ἡ ταβερνιάρισα, ἡ ὁποία κατσούφιασε βλέποντας ὅτι ὁ δήμαρχος ἤξερε τοὺς ξένους, ἀπάντησε μὲ ζωνρότητα:

— Εἶν' αὐτοὶ πού ἔκλεψαν τὰ παιδιὰ τοῦ Ντερρῦ, κύριε δήμαρχε, τὰ παιδιὰ πού τὰ εἴχαμε γιὰ χαμένα καὶ νομίζαμε πὼς πνίγηκαν... Ὁ θεῖος τους θέλει νὰ τὰ πάσῃ, ὅπως ἄλλωστε εἶνε δικαίωμά του.

— Τὰ παιδιὰ εἶνε ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ κ. Ντουμάν ἀπὸ ἐδῶ, τοῦ προέδρου τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου! εἶπε ὁ κ. Γκαζὶ.

— Λοιπὸν τί θέλεις κι' ἀνακατεύεσαι ἐσὺ, κυρὰ Λαντρίκ; ρώτησε ὁ δήμαρχος τὴν ταβερνιάρισα. Δὲν εἶνε δική σου δουλειά...

— Μὰ, κύριε δήμαρχε...

— Σιωπή! Ὁ κ. Γκαζὶ ντὲ Κεντράκ, ὁ φίλος τοῦ ἀνηψιοῦ μου, ξέρει τὸν προστάτη τῶν παιδιῶν... Ἐξ ἄλλου, τὸ ἔνομά του μόνο ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτερη ἐγγύησι. Θὰ μείνουν λοιπὸν μαζὺ του... Πάρτε τὰ παιδιὰ, κύριε Ντουμάν... Σᾶς παρακαλῶ μόνο νὰ με πληροφορήτε κάθε χρόνο γι' αὐτὰ, γιὰ νὰ ξέρουμε τί γίνονται... Πήγαινε, κυρὰ Λαντρίκ... Δὲν σὲ χρειάζομαστε πειά...

— Μὰ ὁ θεῖος τῶν παιδιῶν, κύριε δήμαρχε...

— Φτάνει, εἶπα!... Ἐσὺ νὰ προσέχῃς μόνο νὰ μὴ δίνῃς ξύγκικο κρέας καὶ ψωμὶ στοὺς πελάτες σου, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται κάθε-μέρα ἐδῶ καὶ μοῦ κάνουν παράπονα...

Ἡ ταβερνιάρισα ἔφυγε ντροπιασμένη, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι.

— Καὶ γιὰτὶ ἤρθατε ἐδῶ, κύριοι; ρώτησε κατόπιν ὁ δήμαρχος τοὺς ἐπισκέπτας.

— Γιὰ νὰ δοῦμε τὸν ὠραῖο σας τόπο, ἀπάντησε ὁ κ. Ντουμάν. Ταξιδεύουμε χάριν διασκεδάσεως. Τὸ ἀμάξι μου μᾶς περιμένει...

Ὁ καλὸς δήμαρχος ἐπέμενε νὰ τοὺς κρατήσῃ νὰ γευματίσουν μαζὺ, ἀλλὰ μὲ πολλὴ εὐγένεια οἱ ταξιδιωτὲς ἀρνήθηκαν καὶ, ἀφοῦ ἀλλάξαν πολλές χειραψίες καὶ φιλοφρονήματα, χωρίστηκαν.

Τὸ φεγγάρι ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ἀνατελεῖ λαμπρὸ καὶ φαινόταν πέρα ἢ θάλασσα, πού ἀπομακρυνόταν μὲ ταχύτητα, λόγῳ τῆς ἀμπώτιδος.

— Μηλιά, μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ὥρα πλησιάζει, εἶπε ὁ κ. Ντουμάν στὴ νέα, καθὼς περπατοῦσαν.

Ἄλλὰ ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπάντησε, γιὰτὶ ἦταν βυθισμένη σὲ σκέψεις.

«Κεντράκ, ἔλεγε ἀπὸ μέσα της. Κεντράκ... ἔτσι λεγόταν ὁ ἀξιωματικὸς πού εἶχε σώσει ὁ πατέρας μου. Τὸ θυμᾶμαι πολὺ καλὰ...»

— Σὲ πόση ὥρα θὰ μπορέσουμε νὰ μποῦμε στὸ Βράχο; ρώτησε πάλι ὁ κ. Ντουμάν. Λέγε λοιπὸν, Μηλιά!...

— Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἢ θάλασσα θὰ ἔχῃ φύγει ἀπὸ τὸ Βράχο!

— Ἐμπρός λοιπὸν! Γρήγορα!

Περπάτησαν ἀκόμα λίγο κι' ἔφτασαν ἀπέναντι στὸ Μεγάλο Βράχο, τοῦ ὁποῖου ἡ γιγάντια σκιά ἔκρυβε τὸν ὀρίζοντα. Καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ ἕνα μέρος πολὺ σκοτεινὸ, ὁ Γιαννάκης εἶπε στὸ αὐτὶ τοῦ Ζοζοῦ:

— Ἐδῶ εἶνε!

Ὁ μαῦρος στάθηκε καὶ ξαναεἶπε στὸν κ. Ντουμάν:

— Κύριε, ἐδῶ εἶνε!

— Ἀλήθεια, Μηλιά; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν.

— Μάλιστα, κύριε...

— Τότε τί περιμένουμε;

— Χρειάζονται ἀξίνες, ἀποκρίθηκε ὁ Γιαννάκης.

— Τρέχω νὰ τίς φέρω, εἶπε ὁ Ζοζός.

Κι' ἔφυγε γρήγορα-γρήγορα.

— Μηλιά, δεῖξε μας ἀκριβῶς τὸ μέρος ὅπου εἶνε ἡ τρύπα...

— Ἐδῶ εἶνε... δηλαδή κάπου ἐδῶ... Εἶνε πολὺς καιρὸς πού ἔχω νὰ ἔλθω ἐδῶ καὶ δὲν εἶμαι βέβαιη γιὰ τίποτε... Ἐπειτα ἀπόψε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἔχω... Ἐτσι μὲ κάνει πάντα νὰ τρέμω ἢ κακὴ ἐκείνη γυναῖκα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔφτασε ὁ Ζοζός φέρνοντας δυὸ ἀξίνες. Ἐκράτησε ἐκείνος τὴ μιά, ἐνῶ ὁ κ. Γκαζὶ ἐπῆρε τὴν ἄλλη.

— Ποῦ πρέπει νὰ σκάψουμε, Μηλιά; ρώτησε ὁ κ. Γκαζὶ.

— Ἐμπρός σας, κύριε, καὶ βλέπουμε.

— Ἐδῶ εἶνε! Ἐδῶ πού κλωτσᾶω! φώναξε ὁ Γιαννάκης. Τὸ θυμᾶμαι πολὺ καλὰ ἐγὼ!

Πραγματικά, μόλις οἱ δυὸ ἀντρες ἔσκαψαν λίγο κι' ἐσήκωσαν ἀπὸ κεῖ τὴν ἄμμο, φάνηκε ἀμέσως ἡ τρύπα, ἡ ἀρχὴ τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ μπορούσαν νὰ περάσουν τὰ παιδιὰ.

— Ἐλα λοιπὸν, Μηλιά, ἔμπα! εἶπε ὁ Γιαννάκης. Ἐγὼ θὰ σὲ πιάσω ἀπὸ τὰ πόδια καὶ θὰ σ' ἀκολουθήσω. Χρειάζονται ὁμως κερὶ καὶ σπέρτα γιὰ νὰ βλέπουμε ὅταν θὰ φτάσουμε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά...

— Νὰ, πάρτε, εἶπε ὁ κ. Γκαζὶ.

Ἡ Μηλιά ὁμως δισταξέ, τὸ πρόσωπό της ἔγινε χλωμότερο κ' ἡ ταραχὴ της μεγάλωσε...

— Φοβᾶμαι... εἶπε. ὦ! πὼς φοβᾶμαι ἀπόψε!... Νομίζω ὅτι στὴ μέση τοῦ δρόμου θὰ λιποθυμήσω...

— Μηλιά! Τ' εἶν' αὐτὰ; εἶπε ὁ Γιαννάκης. Ἐσὺ φοβάσαι; Πρῶτη φορὰ ἀκούω ἀπὸ σένα τέτοια λόγια.

— Ἄν φοβᾶται ὅτι θὰ λιποθυμήσῃ, δὲν πρέπει νὰ μπῆ μέσα, εἶπε ὁ κ. Ντουμάν.

(Ἀκολουθεῖ)

